

זוהר היומי

זוהר ויקרא – דף ו ע"א

פרשת ויקרא

◆ הקטע מתחיל בדף הקודם (ה ע"ב) ומסתיים בדף זה ◆

טקסט הזוהר

לא מחשבתי מחשבותיכם.

תרגום לעברית

מחשבת האדם היא הראש של הכל, ומאותה מחשבה מתפשטים דרכים ושבילים להסיט את דרכיו בעולם הזה ובעולם הבא. ומאותה מחשבה שופעת ויוצאת זהמת היצר הרע להרע לו ולכל. ומאותה מחשבה נמצאות עברות, חטאות וזדונות, עבודה זרה, גלוי עריות ושפיכות דמים. ועל זה, כי לא מחשבתי מחשבותיכם.

טקסט הזוהר

ובגין כך, רישא דכלא כתיב, אם עולה קרבנו. מן הבקר, ולא בקר, ומאן איהו. פר פן בקר איהו, דאיהו דכר.

תרגום לעברית

ומשום כך בראש הכל כתוב, אם עלה קרבנו. מן הבקר, ולא בקר, ומי הוא? הוא פר פן בקר, שהוא זכר.

רבי יצחק אומר, מן הפקר סתם, וחזר ופירש זכר תמים יקריבנו, זכר ולא נקבה, דהא (ע"ט) דכר אשתמודע לעילא, ונוקבא אשתמודעא לתתא. וכן מן הצאן מן הכבשים ומן העזים.

תרגום לעברית

רבי יצחק אומר, מן הפקר סתם, וחזר ופירש - זכר תמים יקריבנו, זכר ולא נקבה, שהרי זכר נודע למעלה ונקבה נודעת למטה. וכן מן הצאן ומן הכבשים ומן העזים.

טקסט הזוהר

מאן דאתי לעולה, כלהו דכר, ולא נוקבא, בגין דעולה עולה על הלב, על הלב ודאי, ואשתמודע מאן דקאים על הלב. ובגין כך סלקא לעילא, וכלהו דכרין. ועל דא פתח קרא ברישא בעולה יתיר מכל שאר קרבניו, דהא מחשבה רישא דכלא.

תרגום לעברית

מי שבאים לעולה - כלם זכר, ולא נקבה, משום שעולה עולה על הלב, על הלב ודאי, ונודע מי שעומד על הלב. ומשום כך עולה למעלה, וכלם זכרים. ולכן פתח הכתוב בראש בעולה יותר מכל שאר הקרבנות, שהרי המחשבה היא הראש של הכל.

טקסט הזוהר

אמר רבי יהודה, אי הכי באתר דמחשבה דלעילא בעיא לקרבא, אמאי לתתא יתיר. לא הוה בידיה. אתא לקמיה דרבי שמעון, אמר ליה, רישא דכלא מחשבה הוא, וסיומא דההיא מחשבה אתר דאקרי בקר, ומאי איהו. ההוא סיומא דגופא, דמבסם לנוקבא. כך מחשבה דבר נש, רישא דכלא. סיומא דההיא מחשבה, כד אתעביד עובדא. אימתי. בבקר. הדא הוא דכתיב, (מיכה ב) הוי חושבי און ופועלי רע, אימתי, על משכבותם באור הפקר יעשוה. ועל דא לשהוא אתר דמחשבה, מחשבה אסתליק. ועובדא מתקרבא לסיומא דמחשבה ודאי.

אמר רבי יהודה, אם כך, במקום של מחשבה של מעלה צריך להקריב. למה למטה יותר? לא היה בידו. בא לפני רבי שמעון. אמר לו, הראש של הכל הוא מחשבה, וסיום של אותה מחשבה מקום שנקרא בקר, ומיהו? אותו סיום הגוף שמכשם את הנקבה. כך מחשבה של אדם ראש של הכל. הסיום של אותה מחשבה, כשנעשה מעשה, מתי? בבקר. זהו שכתוב (מיכה ב) הוי חשבי און ופעלי רע. אימתי? על משכבותם באור הבקר יעשוה. ועל כן לאותו מקום של מחשבה, המחשבה עולה, והמעשה מתקרב לסיום המחשבה ודאי.

טקסט הזהר

רבי אחא הוה אזיל בארמא, והוה עמיה רבי יהודה, עד דהווי אזלי, אמר רבי יהודה, הא דתנינן בתולת ישראל, בתולה דאתברכא מן שבע (ס'א מישראל), דאקרי בת שבע, ואוקמוה בכמה אתר. ובתולה לתתא, ירתא ז' ברכות בגינה. והא כתיב ואתה בן אדם שא קינה על בתולת ישראל, ודאי עלה אתמר, על כנסת ישראל. ודא קשיא מכלא, דכתיב (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. והאי דקא אמרי כלהו חבריאי במלה דא שפיר הוא. אבל אי פרשתא אתמר בארמא נחמה הוינן אמרי הכי. אבל בהאי קינה אתמר, והא קרא אוכח הכי.

תרגום לעברית

רבי אחא היה הולך בדרך, והיו עמו רבי יהודה. עד שהיו הולכים, אמר רבי יהודה, זה ששנינו בתולת ישראל, בתולה שהתברכה מן שבע (מישראל), שנקראת בת שבע, ופרשוה בכמה מקומות. ובתולה למטה ירשה שבע ברכות בגללה. והרי כתוב, ואתה בן אדם שא קינה על בתולת ישראל, ודאי עליה נאמר, על כנסת ישראל. וזה קשה

מהכלל, שכתוב (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. וזה שאמרו כל החברים בדבר זה הוא יפה. אבל אם הפרשה נאמרה בדרך של נחמה, היינו אומרים כן, אבל בקינה הוא נאמר, והרי הכתוב מוכיח כן.

טקסט הזוהר

אמר ליה ודאי הכי הוא, והא הוה קשיא לי ההוא מלה יתיר מכלא, ואתינן לגבי דרבי שמעון, בחשוכן דאנפין. אמר לי, מחיזו דאנפך, אשתמודע מה דבלבך. אמינא ליה ודאי, דאנפי ולבי שוין. אמר לי אימא לי מלה. אמינא ליה, כתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, מאן דאית ליה רוגזא בדכיתהו, ונפקא מניה, לא תהדר לעלמין, אי הכי ווי לבנין דאתתרכו עמה. אמר לי, ולא סגי לך מה דאמרו פלהו חברי. אמינא, הא שמענא מלייהו, דהוה מרחמי, ולא מתישכון בלבאי.

תרגום לעברית

אמר לו, ודאי כך זה, והרי היה קשה לי אותו דבר יותר מהכלל, וכאנו אל רבי שמעון בחשכות פנים. אמר לי, ממראה פניה נודע מה שבלבך. אמרתי לו, ודאי שפני ולבי שוים. אמר לי, אמר לי דברך. אמרתי לו, כתוב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. מי שיש לו רגז באשתו ויצאה ממנו, לא תחזר לעולמים. אם כן, אוי לבנים שגרשו עמה. אמר לי, ולא מספיק לך מה שאמרו כל החברים? אמרתי, הרי שמעתי דבריהם, שיהיו מאהבה, ולא מתישבים בלבאי.

טקסט הזוהר

אמר, כל מה דאמרו חברי. כלל שפיר ויאות, אבל ווי לדרא כד רעין לא משתכחין, וענא סאטן ואזלין, ולא ידעין לאן אתר אזלי, לא לימינא ולא לשמאלא. ודאי האי קרא בעיא למנדע, וכלהו גליין לאינן דחמאן בארחה דאורייתא בארחה קשוט.

אמר, כל מה שאמרו החברים יפה ונאה, אבל אוי לדור כשהרועים אין נמצאים, והצאן סוטים והולכים, ולא יודעים לאיזה מקום הולכים, לא ימינה ולא שמאלה. ודאי שפסוק זה צריך להפיר, וכך גם גלויים לאותם שרואים בדרך התורה בדרך אמת.

טקסט הזהיר

תא חזי, בכלהו גלוותא דגלו ישראל, לכלהו שוי זמנא וקצא, ובכלהו הוו ישראל תיבין לקודשא בריה הוא, ובתולת ישראל הוה תבת לאתרהא, בהווא זמנא דגזר עליה. והשתא בגלותא דא בתראה לאו הכי, דהא היא לא תיתוב הכי כזמנין אחרנין, והאי קרא אוכח, דכתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, נפלה ולא אוסיף להקימה לא כתיב.

תרגום לעברית

בא ראה, בכל הגלויות שגלו ישראל, לכלן שם זמן וקץ, ובכלן היו ישראל שבים לקדוש-ברוך-הוא, ובתולת ישראל הייתה שבה למקומה, באותו זמן שגזר עליה. ועכשו בגלות האחרונה הזו אינו כך, שהרי לא לא תשוב כך כמו בפעמים האחרות. והפסוק הזה מוכיח, שכתוב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. נפלה ולא אוסיף להקימה לא כתוב.

טקסט הזהיר

מתל למלכא דרגז על מטרוניתא, ואשדי לה מהיכליה, לזמנא ידיעא. כד הוה מטי ההוא זמנא, מיד מטרוניתא הות עאלת ותבת קמי מלכא. וכן זמנא חד, ותרין, ותלת זמנין. לזמנא בתרייתא, אתרחקת מהיכלא דמלכא, ואשדי לה מלכא מהיכליה לזמנא רחיקא. אמר מלכא, האי זמנא לאו הוא כשאר זמנין דהיא תיתי קמאי הכי, אלא אנא איזיל עם כל בני היכלי ואתבע עליה.

מִשָּׁל לְמֶלֶךְ שָׂרְגָזוּ עַל הַגְּבִירָה וְזָרַק אוֹתָהּ מֵהִיכָלוֹ לְזִמְנֵי יָדוּעַ. כְּשֶׁהָיָה מִגִּיעַ אוֹתוֹ זִמְנֵי, מִיד הַגְּבִירָה הָיְתָה נִכְנָסֶת וְשָׂכָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, וְכֵן פָּעַם אַחַת וּשְׁתֵּים וְשָׁלֹשׁ פְּעָמִים. לַפֶּעַם הָאַחֲרוֹנָה הִתְרַחֲקָה מֵהִיכָל הַמֶּלֶךְ, וְהִשְׁלִיךְ אוֹתָהּ הַמֶּלֶךְ מֵהִיכָלוֹ לְזִמְנֵי רְחוֹק. אָמַר הַמֶּלֶךְ, הַפֶּעַם הַזֶּה אֵינִי כּוֹשֵׁאֵר הַפְּעָמִים שֶׁהִיא תִּחְזֹר לִפְנֵי כָּה, אֲלֹא אֲנִי אֶלֶךְ עִם כָּל בְּנֵי הַיִּכְלִי וְאֶבְקֶשׁ אוֹתָהּ.

◆ הקטע מתחיל בדף זה וממשיך בדף הבא (וע"ב) ◆

טקסט הזוהר

כִּד מִטָּא לְגַבְיָהּ, חָמָא לָהּ דְּהוּהָ שְׂכִיבַת לְעַפְרָא. מֵאֵן חָמָא יִקְרָא דְּמִטְרוֹנִיתָא בְּהֵיא

תרגום לעברית

כְּשֶׁהִגִּיעַ אֵלֶיהָ, רָאָה אוֹתָהּ שֶׁהָיְתָה שׁוֹכֶכֶת בְּעַפָּר. מִי רָאָה אֶת כְּבוֹד הַגְּבִירָה בְּאוֹתוֹ זִמְנֵי וְאֶת בְּקָשׁוֹת הַמֶּלֶךְ כְּנֻגָּדָה, עַד שֶׁהַמֶּלֶךְ אוֹחִז אוֹתָהּ בְּיָדוֹ וּמְקִים אוֹתָהּ, וּמְבִיא אוֹתָהּ לְהִיכָלוֹ, וְנִשְׁבַּע לָהּ שֶׁלֹּא יִפְרֹד מִמֶּנָּה לְעוֹלָמִים וְלֹא יִתְרַחֵק מִמֶּנּוּ.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) — © ר' פנחס ראובן שליט"א.

מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס – שימוש לא מסחרי – שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5

עיצוב הדף: זוהר היומי.